

ארצות הברית ושם התעשר

מקור נוסף לציוריו של לוי הן אימרותיה של אמו, יוצאת ספרד, ביום קיץ שרבי, למשל, היתה נוהגת לקרוא לו בנו הלשון „בנימין, בוא הביתה, אחת ייצא לך עשן מן הראש“ (כלומר: תקבל מכת־שמש), ואכן, אחד מציוריו של לוי מראה ילד תימני שעשן יוצא לו מהראש וברקע הציור של עץ האקליפטוס, שהפך לסימון היכר של רבים מציוריו.

אימו של בני היתה מאוד קשורה לאותו עץ אקליפטוס שנטע אביו, וכאשר היא נפטרה, ביום קיץ לפני 12

לא זקוק לשקט. רעש או תנועת ילדים רק משמחים אותו!
הוא מצייר בכל המדיה: שמן, גואש, מים, רישומים והוא מוכר את ציוריו במחירים הנעים בין 2500 דולר ל-25 דילרס) ברחבי העולם, מהם רוכשים אספנים את יצירותיו זה 15 שנה. אחד הידועים בין אלה הוא שחקן הקולנוע דסטין הופמן, שרכש את הלוי הראשון שלו, האשה בכחול, עוד ב־1970. ההצלחה לא עלתה ללוי לראש, לוי, שירחון אמנות צרפתי יוקרתי הקדיש

תימני בני לוי מרבה לצייר דמויות הלקוחות מילדותו ומחוג מישי פחתו. כך הוא זוכר את התימנים – מזוקנים, בעלי פיאות מדובבלות, חובשים תמיד כובע ובשבתות ובחגים בחליפה ועניבה.

שנה, התמוטט האקליפטוס ללא כל סיבה סבירה.

בית של סנטימנטים

לו לאחרונה כתבה של 12 עמודים בצבעים ושספר ציוריו עומד לראות אור באירופה, נשאר צנוע כפי שהיה מאז ומתמיד.

מתחת למגבעת-הלבר השחורה שעל ראשו גולש השיער השחור והמתולתל, הפנים המחייכות חושפות עיניים יוקדות ושפם עבות והוא עצמו מסתפק בג'ינס, חולצה כלשהי וצעף על הצוואר.

צניעותו מתגלה שוב כאשר באים לשאול אותו באם הוא רואה בציוריו השקעה טובה באמת לטווח הרחוק.

על עבודתו מספר בני לוי בעב־רית הרוטה במיכטא תימני, המתורבלת פה ושם במילה אנגלית: „אני חולה עבורה, ורקוהליק. אני קם מאוד מוקדם בבוקר ומתחיל לצייר. אני לא מחכה להשראה. אני יכול לעבוד 12 ו־15 שעות ופשוט שוכח את עצמי. אני

נה מכר לוי ציור זה ב־12 אלף דולר, לא פחות משקיבל עבור הציור הגדול שלמעלה, משנת 1982. אבל, הוא אומר, „מי שמחפש השקעה שיקנה נכסי דלא־ניידי!“

נערה ופנינים לפני 15 שנה עוד התחנן בני לוי אל חבר שירכוש אחד מציוריו תמורת תישעה דולר. זה סירב, ולאחר־

„אם מישהו מחפש השקעה טובה, הוא לא מהסס להשיב, שיקנה נכסי דלא־ניידי!“

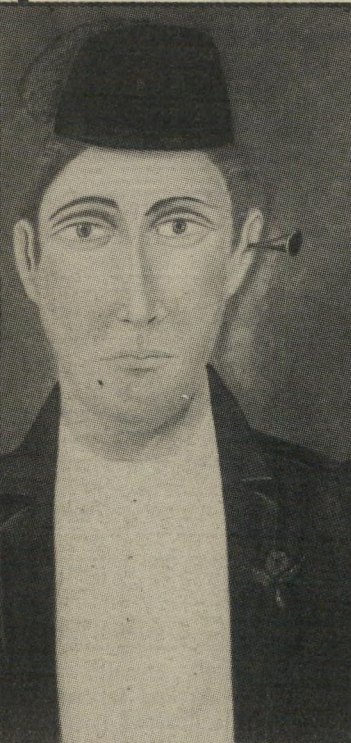
מה, שכמובן, ממש מתבקש לשאול על מצבו של בני לוי עצמו. לוי בן ה־46 מגדיר עצמו כבעל אמצעים, אותם הוא לא שומר רק לעצמו (הוא מרבה לתרום למוסדות בארץ מהוועד למען החייל עד אקיום).

אמצעים אלה מאפשרים לו את אחזקת דירת תשעת החדרים במנהטן ושלוש הבתים בארץ — אחד בכרם התימנים, זהו בית הוריו, אותו רכש מאחיו (מטעמים סנטימנטליים), אחד בעין־הוד ואחד בגליל.

וכיצד הוא מרגיש אחרי 20 שנה באמריקה? חד וחלק: „ישראל היא אמי ואמריקה היא חברתי!“ וכך הוא נותן, מדי שנה, שלושה חודשי קיץ לאם, לשהות בארץ, חצי שנה לחברה, בניר יורק, ושלושה חודשים לאירופה.

כל החיים היפים האלה לא מונעים ממישפחת לוי להקפיד על דיבור עברי בינם לבין עצמם ועל חגיגת כל החגים („חשוב לי שהילדים לא ישכחו את מקורותיהם!“).

וגם אשתו, חנה בהירת השיער ותכולת העיניים, הגיעה אל המנוחה ואל הנחלה, כדיוק כפי שתיכננה בראשית המסע לניו־יורק: היא מורה לפסנתר, המנצחת על מקהלות ילדים ומלמדת מוסיקה דרך תנועה ועברית דרך מוסיקה וגם משמשת מרצה אורחת בג'וליאד, בית־הספר היוקרתי.

באוזן המיוחד בדמות בעלת האף המוארך השכיחה אצל בני לוי: מכשיר־השמיעה.

יונים וינשופים. בני מצייר נאיבי, אינו שייך לזרם מסוים ורואה עצמו כצייר אינדיבידואליסט, בעל רעיונות אכספרסיוניסטיים עם נימה סוריאליסטית.

האיש בעל הגיבנת ציור לפי ח־מסוים לום שחלם בני לוי על איש בעל גיבנת, האוהב חיות וציפורים –